

SANGE TIL JULEFROKOST

Nu har vi altså jul igen

Komponist: Henning Elbirk

Tekst: Holger Buchhave, 1956

Nu har vi altså jul igen, der la´r sig ikke skjule
og vi er vældig med på den, vi snakker kun om jule
om julesne og julegran og julelys og gaver
og julefest og julemad og julestads vi laver.
Ja, hvor man end sig vender hen, så er det jul og jul igen
og jul og jul og jul og jul og jul igen.

Om julekort og julespøg og mosters julebagen,
og at man bliver julesløj på tredie juledagen
man være nok så juleglad, når juletræet stråler
den alt for gode julemad man ikke længere tåler.
Ja, hvor man end sig vender hen, så er det jul og jul igen
og jul og jul og jul og jul og jul igen.

Nej, gåsesteg og risengrød og klejner, limonade
og marcipan og figenbrød, konfekt og chokolade
og julekage med sukak og mandler og rosiner,
det må og skal som resultat gi´ julemavepiner.
Ja, hvor man end sig vender hen, så er det jul og jul igen
og jul og jul og jul og jul og jul igen.

December kommer listende

Melodi: Sneflokke kommer vrimlende

December kommer listende, med bær på kristtjørnkvistene
med lys og gaver fristende og glans i barneblik.
For nu er solen dalende men adventstid er talende.
Fortæller os så malende om gammel solhvervsskik.

og "Peters jul" af mødrene, bli'r læst så versefødderne
går ind i hjerterødderne og huskes år for år.
"Jeg glæder mig i denne tid, nu falder julesneen hvid"
er kære ord fra barndomstid, i hjemmets trygge kår.

Er julen kun for poderne? Gi'r vi dem alle goderne?
og lægger mønt i boderne, ta'et frem fra spareskjul
Nej vi kan lide snapsene! og jule-sule-hapsene
er pebernødde-rapsene og bli'r selv barn til jul

Vor adventskrans i stuerne, os varmer mildt med luerne
og vækker julefluerne, og edderkop i spind.
Mens alle hjemmekonerne, får fart i traditionerne.
Dørpynt og juletonerne, gir hjemmet julesind.

Vor mor har travlt som bagerne, der æltes dej tilkagerne,
og sættes lys i stagerne, og hænges uro op.
Kalenderlys på bordet de'r, fortæller snart er dagen nær,
af spænding børn knapt trækker vej, de gi'r små glædeshop.

Ja, julen kommer listende og er for os så fristende,
så vort budget er bristende og sparegrisen hul.
Men julen er så hyggende, den mørke tid udsmykkende.
Hinandens hænder trykkende: VI ØNSKER "GLÆD' LIG JUL

Der er noget i luften

Tekst: Vilhelm Gregersen, 1911

Melodi: Vilhelm Gregersen, 1911

Der er noget i luften
jeg véd ikke hvad,
som forår, skønt skoven
har mistet hvert blad,
der er noget i luften
som rosernes duften,
som fuglenes fryd,
skønt rosen er falmet, og fuglen
er draget mod syd.

Der er noget i luften,
som gør mig så glad,
som trøster mit hjerte
i ungdommens bad,
der er noget herinde,
et strålende minde
med kærter og sang,
om julen derhjemme, derhjemme
hos moder en gang.

Der er noget i luften,
et barndommens bud,
som lyser imod mig
som stjernen fra Gud,
som leder mig stille
til frelseren lille
med barndommens fryd,
skønt barndommen flygted som fuglen,
der rejste mod syd.

O kom til os alle,
du højtidens drot,
om lokken er gylden,
om håret er gråt!
Udbred dine hænder,
mens lysene brænder,
og skænk os din fred,
thi evig, ja evig er glæden,
når du følger med.

Kom og h e   engel s ng..

Mel.: Mary's boychild...

Det h e passe for l ng, l ng sien,
I   Biffel kan do l js,
om won Marias bette knejt
m  en s lle kreekryf m  n js.

Omkv ed Kvinder
Kom   h e   engel s ng,
  se   stjern, som lyss
fordi det h en for l ng, l ng sien,
vi alle m e ska gyes.

Omkv ed M end
Engel sk el i villen sky,
  folk bl v nou s  raj.
  o   himmel stoj   stjern
  lyst neej  ver   staj.

For Josef   hans kuen Mari
de sku t eles   gi m e.
Maria vint s  og det var
  ti, n h hun sku te   f e.

Men lav de kom te Betlehem,
  sku find et stej   v e,
var olle pladser fyldt m  folk,
som kom te fra fjern   fra n e.

Maria p f, hun var i piin,
  hind mand var slet it glaj.
En gammelbuen t ss, det var synd
  ga dem en plads i   l ej.

  mens   kree, de kikked o,
fik Mari sin bette dreng,
hun sanndset ham, det b est hun kunn,
    kreekryf, det bl v hans seng.

Det h e passe for l ng, l ng sien,
men vil alle g  a mind.
Imell A t ss, det haj v t glant,
om A ku ha v t med derind.

Visen om de atten svaner

Andersson, Benny & Ulvæus, Bjørn

Jeg drømte om atten svaner i nat
og såmænd også lidt om dig.
Og du bad mig om atten kys i min drøm,
og jeg gad ikke sige nej.
Min ven, lad mig vide, om du kunne lide,
hvis jeg bare var vågnet, da jeg drømte du kom
så du intet fik bedt mig om.

Jeg så dig skam fra mit vindu' i går
men du så ikke mig, min ven.
Jo, du kom her forbi mit vindu' i går
men forsvandt så, gud ved hvorhen.
Min ven, lad mig vide, om du kunne lide,
hvis jeg havde slå't vinduet op en to tre,
og du så, der var én at se.

Min drøm nu i dag, den regner det i
og jeg gir dig min paraply.
Under den er du tryk i læ og ly
for hvert eneste utæt sky.
Min ven, lad mig vide, om du kunne lide,
hvis jeg blot lod det regne, så du stod der konfus
li'så våd som en druknet mus.

Jeg drømte om atten svaner i nat,
og såmænd også lidt om dig.
Og du bad mig om atten kys i min drøm,
og jeg gad ikke sige nej.
Min ven, lad mig videm om du kunne lide
hvis jeg bare var vågnet, da jeg drømte du kom
så du intet fik bedt mig om.

Den milde dag er lys og lang
og fuld af sol og fuglesang,
og alt er såmænd ganske godt,
når blot, når blot, når blot...
når blot vor nabos Ilsebil
vil det, som jeg så gerne vil,
vil lægge kinden mod min kind
med samme varme sind.

Vil række mig sin lille hånd
med samme redebonne ånd,
vil lukke øjet som til blund
og give mig sin mund.
Ja, dagen den er lys og lang,
og der er nok af fuglesang,
men jeg er bange, Ilsebil
vil ikke det, jeg vil...

Bag hækken kommer Ilsebil,
- mon det er mig, hun smiler til,
hun bærer mælk i klinket fad
og giver katten mad.
Å se, nu smiler hun igen,
min Ilsebil, min egen ven -
det er, som selve solens skin
faldt i mit hjerte ind.

Plante smil og plante solskin

Når jeg ser på skønne blomster;
dukker svundne minder frem
om den gamle milde gartner
i mit fjerne barndomshjem.
Jeg skal aldrig, aldrig glemme
denne dybe rene stemme,
jeg har elsket den engang,
og jeg lytted', når han sang:
Plante smil og plante solskin
plante sang i alle sind,
skabe hverdag om til fest
og lukke lys og glæde ind.

Smil og sang og mange blomster
gro' de frem af havens jord,
fra de høje grønne birke
lød et muntert fuglekor.
Det var eventyrets rige
for en lille bitte pige.
Da'n var lys' og god og lang,
når den gamle gartner sang:
Plante smil og plante solskin ...

Når det sker for mig, at jeg bli'r
både trist og kold og grå,
husker jeg den gamle gartner
og de ting han tro' de på.
Selvom sorgerne er slemme,
får en sang mig til at glemme,
jeg har lært det gang på gang
af den gamle gartners sang:
Plante smil og plante solskin ...

Ølhunden glammer

Tekst: Poul Henningsen - Melodi: G.B. de Curtis

Fra P.H.-revyen, Nørrebro Teater 1929

Når din hals er en hal' meter nedløbsrør,
og din tunge er som en galosche,
når din drøvel er stor som en briosche,
så'r det organet, der er løvet tør,
så'r det ølhunden, der glammer,
så'r det bajerens time, min ven,
så'r det derfra, det stammer,
hør nu gøer den og teer sig igen.
Stang den en bajer,
for' den ikke skal helt sygne hen,
mærk så, hvor den leger,
ja, nu logrer den fa'me me' halen.

Når du bades i ølsvedens pinsler,
og du kaster dig frem og tilbasje,
så'r det dyret, der laver ravasje,
så'r det hunden, der kræver sin pilsner.
Så'r det ølhunden, der glammer,
tør du møde dens duggede blik,
så'r det halsbåndet, der strammer,
hør dens hulkende hik efter hik.
Fru Agnes Schmitto,
som beskytter den mindste moskito,
tilbeder vi to,
selv en ølhund har hjerte og dito.

Så' der dem der går rundt og mæ'n cegarhund,
som der bider på tungen og vrinsker.
Når det vigtigste er jo, man har hund,
om det kun er en dobermann-pilsner.
for såd'n som ølhunden ka' glamme,
så kan alt være det samme.
Endogså kvinder
bli'r for mig kun te tågede minder,
og guld og sølv kun
gravens rust som fortæres af møl kun.
Mig og så min ølhund
syn's nu morgenstund helst skal ha' øl i -
mund'n!

Der er folk, der går rundt med en
afholdshund,
som der hverken gøer til eller fra,
lad os samle os i denne alvorstund
og hylde vor grand danois.
Ølhunden glammer,
og den fylder mit liv med mosek,
tænk, om den ble' tammere,
eller hvis den gak hen og så gek!
Lige fra vuggen
har jeg lyttet til ølhundens slikken,
tænk, når man får trukken
allersidste øl op og har drukken - den.

Afholdsvise

Melodi: Menuetten fra Elverhøj

I dette gode afholdshjem
er aftenens emne givet:

I afsky samles vi for dem,
der går og nyder livet,
som ikke evigt er besat
af høje fremtidsplaner,
men stundom ta´r sig fri en nat
og færdes på vulkaner.

En afholdsmand skal kendes på
sin ansvarstunge mine
det adelstegn kan ikke stå
for øl og snaps og vine.
Du dummer dig med sang og spræl
og ter dig som en abe,
og al din glæde for dig selv
kan du for stedse tabe.

Thi folk, som drikke øl og sjus,
får glæden til at flamme,
de morer sig og drikke dus,

endskønt de sku sig skamme.
De lægger arm om kvinders liv,
til hvem de ej er viet,
og piger føjer sig som siv.
Oh, afsky drikkeriet!

Ja afholdsmand, oh vær på vagt,
at dyden ej du mister,
den slemme frugt ved vinens magt
blir dejlig, så den frister.
For den, der dybt i glasset ser,
blir alle kvinder sød´re,
og drikke du en smule mer,
så blir de let til mødre.

På bunden af dit snapseglass
bor alkoholens djævel.
Gør ej ham med dit "haps!" tilpas,
du er da ingen fæ vel?
Den djævel, lad os pudse den.
Oh, vogt jer kære venner,
at ej som antabussemænd
en skønne dag I ender.